

Serwírka

JAMES M. CAIN

motto

detektivní román

Servírka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

James M. Cain
Servírka – e-kniha

Copyright © Albatros Media a.s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Serwírka
JAMES M. CAIN

Praha 2016

Přeložila Michaela Klevisová

Copyright © 2012 by the Estate of James M. Cain
Cover art copyright © 2012 by Michael Koelsch
'Hard Case Crime' is a trademark of Winterfall LLC.
Translation © Michaela Klevisová, 2016

ISBN tištěné verze 978-80-267-0603-8

ISBN e-knihy 978-80-267-0608-3 (1. zveřejnění, 2016)

Kapitola 1.

S Tomem Barclayem jsem se poprvé setkala na manželově pohřbu, jak mi Tom později připomněl, ale tehdy mě tak málo zaujal, že si naše setkání vůbec nepamatuju. Majitel pohřebního ústavu pan Garrick si obvykle zval na pomoc brigádníky z univerzity, ale jeden z vybraných chlapců, student jménem Dan Lacey, ten den z nějakého důvodu nemohl přijít, a jeho otec požádal Toma, aby ho zastoupil. Tom, ačkoli už před rokem odpromoval, se mnou uvítal smuteční hosty a také mě vyzvedl, a pak zase odvezl domů velkou lesklou limuzínou. Seděl však vepředu vedle řidiče, takže jsme si vyměnili sotva pět slov, a já si ani pořádně nevšimla, jak vypadá. Zato on si mého vzhledu všiml – ne sice tváře, protože jsem měla závoj, ale mých „krásných nohou“, jak se vyjádřil. Nevšíkala jsem si ho, protože jsem měla jiné starosti: šok z toho, co se stalo Ronovi, strach z jednání s policií, nečekané poznání, že mi chce švagrová sebrat chlapečka. Ethel je Ronova sestra a moc dobře vím, jaká je to tragédie, že v důsledku operace už nikdy nebude mít vlastní dítě. S tím jsem počítala. Přesto mě ale šokovalo zjištění, že si chce Tada nechat napořád. Když mi navrhl, že se o něj bude starat, než se „dám dohromady“ a postavím se znovu na vlastní nohy, souhlasila jsem, protože jsem věděla, jak mého syna miluje. Ve snu by mě ovšem nenapadlo, že ho miluje tak moc, že se ho nebude chtít vzdát.

Pochopila jsem to, jakmile ke mně u hrobu přistoupila. Odpojila se od svého manžela Jacka Lucase a rodičů pana a paní Medfordových, kteří byli samozřejmě také Ronovými rodiči, nejdřív si potřásla rukou s doktorem Weeksem a nejspíš mu poděkovala za krásný obřad, a pak přišla ke mně. „Tak, Joan,“ začala, „nakonec jsi dostala, co jsi chtěla – doufám, že jsi spokojená.“

„Co tím myslíš?“ zeptala jsem se.

„To jistě víš.“

„Kdybych to věděla, neptám se tě. Povídej.“

„Policii nejspíš bude připadat zvláštní, že jsi ho vyhodila jen v pyžamu do deště, takže musel sednout do auta a hledat přístřeší. Podle mě jsi nebyla moc překvapená ani nešťastná, když ses dozvěděla, že naboural do zdi tunelu.“

„Vyhodila jsem ho,“ odpověděla jsem, „poté co v neděli ve dvě ráno přišel domů opilý, vzbudil mě hulákáním a dožadoval se dalšího piva, načež dostal skvělý nápad, že Tada potrestá za něco, co kluk udělal před týdnem – a Tadovi se přitom ještě ani nezahojily památky na poslední výprask. Neměla jsem tušení, že si o víkendu půjčil auto, které muselo stát před domem s klíčky v zapalování, protože jinak by v něm Ron stěží dokázal odjet. Když jsem se podívala ven a zjistila, že zmizel, bylo mi to celkem jedno. V tu chvíli by mě nedokázal překvapit ničím. Jakmile jsem utišila Tada, šla jsem do postele. Až odpoledne, když Rona konečně identifikovali, jsem se dozvěděla, co se stalo. Takže jestli si myslíš, že jsem jeho smrt naplánovala, šeredně se pleteš.“

„Když to říkáš.“

„A teď bys měla pro změnu něco říct ty.“

„Teď tě nechápu, Joan.“

„Měla bys říct, Ethel, že ses zmýlila – jinak ti tady před doktorem Weeksem, před Medfordovými a před Ronovými kamarády dám takovou facku, že na ni nikdy nezapomeneš. Ethel...“

„Zmýlila jsem se.“

„Dobře.“

„Řekla jsem to, ale nemyslím si to.“

„Je mi jedno, co si myslíš. Na tom, co říkáš, záleží víc, a navíc to líp odpovídá skutečnosti.“ Měřily jsme si jedna druhou, ale vzápětí mě zamrazilo. Co když se vážně naštvu, napadlo mě, a požádá, abych si přijela vyzvednout Tada? Pomyslela jsem si: Ještě si ho nemůžu vzít, protože když ho budu mít u sebe, nebudu si moct hledat práci, a přitom si ji najít musím, abych měla co jíst a mohla mu kupovat věci, a samozřejmě taky nemůžu zůstat dlužná Ethel, která teď kluka živí ze svého. Polkla jsem jednou, podruhé, potřetí. Pak jsem řekla: „Ethel, omlouvám se ti za ten tón. Mám za sebou těžké období, a když mě obviňuješ z vraždy nebo něco takového naznačuješ, už je toho na mě vážně moc. Takže...“

„V pohodě. Odpouštím ti.“

„Takže můžeme probrat další věci?“

„Jestli máš na mysli Tada, je o něj skvěle postaráno a nemáme spolu co řešit.“

„V tom případě ti děkuju.“

Vyznělo to ale stroze a Ethel vyštěkla: „Nemáš mi za co děkovat, Joan, vždyť Tad je můj pokrevní příbuzný. Je u mě vítaný, víc než vítaný, a může zůstat, jak dlouho budeš chtít. Čím déle, tím lépe, protože se mi to začíná líbit.“

V tu chvíli přestřelila, snad ani ne slovy jako spíš výrazem v očích. A mně došlo, že Ethel jen tak nad něčím nemávrne rukou a nad urážkou ode mě už vůbec ne, takže pokud to teď udělala, musela mít zatraceně dobrý důvod. Strnula jsem, jenže co jsem mohla dělat? Stála jsem u Ronova hrobu s jeho otcem, matkou a přáteli, kteří o něm pořád ještě šeptem říkali samé hezké věci. Byla jsem bezradná. Facky nic nevyřeší a vlastně ani nemají smysl – nikdy neměly smysl, o čemž jsem se ke své lítosti opakovaně přesvědčovala a brzy se o tom jistě přesvědčím znovu. Dokázala jsem jen mrkat a pak se velmi pokorně zeptat: „A když jsme u toho, kde je Tad?“

„Joan, nepřipadalo mi moudré brát tříleté dítě na pohřeb, ale je v dobrých rukou, nemusíš si dělat starosti.“

Nevím, proč jsem se otočila – možná se mi Ethel podívala přes rameno –, ale každopádně jsem to udělala a vedle Ethelina auta jsem uviděla svého syna; když zvedal míč, pořád ještě ulevoval levé ruce a dohlížela na něj Ethelina hospodyně Eliza. Zamířila jsem k němu a vzpomínám si, že jsem si cestou zvedla závoj a ohrnula ho na klobouk. Syn mě uviděl a rozběhl se ke mně způsobem, jakým běhají tříleté děti; předkláněl se a nohy jen stěží držely tempo s hlavou. Nakonec upadl, ale zachytila jsem ho. Když jsem mu sevřela rameno, zakňoural. Přesunula jsem ruku jinam, přitáhla si ho blíž, políbila ho a začala se s ním mazlit. Potěšili jsme se spolu a Eliza mě ujistila: „Je jako andílek, slečno Joan – vůbec nezlobí. Mrzí mě, co se stalo panu Ronovi.“

„Díky, Elizo.“

„Chcete, abych malého odvedla?“

„Prosím.“

Když jsem se vrátila, Ethel stála se svými rodiči a Jackem. Poděkovala jsem doktoru Weeksovi a potřásla si rukou s Ronovými kamarády; byli to hlavně parťáci z barů, hlouček neupravených chlapíků v montérkách a větrovkách, ale chovali se slušně. Pak jsem kývla na pana a paní Medfordovy, kteří mi kývnutí chladně oplatili, takže bylo jasné, že uvěřili Etheliny výmyslům. Nakonec jsem se znovu připojila k Tomovi, který o pár kroků ustoupil, když za mnou předtím přišla Ethel. „Můžeme jet?“ zeptala jsem se ho.

„Kdykoli budete chtít, paní Medfordová.“

A tak jsem onoho jarního odpoledne opustila hřbitov v College Parku ve státě Maryland a zamířila k sobě domů do Hyatsville, na deset kilometrů vzdálené předměstí Washingtonu, D.C., abych čelila zbytku svého života. Musela jsem začít vydělávat, abych uživila sebe a svého malého syna, ale neměla jsem ponětí, jak na to.

Kdo vlastně jsem a proč tohle vyprávím? Za svobodna jsem se jmenovala Joan Woodsová a narodila jsem se v Pensylvánii na předměstí Pittsburghu. Můj otec Charles Woods je právník a má jedinou chybu: dělá, co mu moje matka řekne, za všech okolností. V sedmnácti jsem nastoupila na Pittsburskou univerzitu, jenže vzápětí přišla příležitost: zamiloval se do mě kluk z ocelářské rodiny, a dokonce mě požádal o ruku. Matka byla nadšením bez sebe a otec jí jako vždy přizvukoval. Jenže já se s Fredem šíleně nudila a bylo to čím dál horší. Abych si ujasnila, co vlastně chci, vypadla jsem do Washingtonu, kde měla jedna moje známá práci na „Kopečku“, jak se tomu místu říkávalo. Nechala mě u sebe bydlet a požádala mě, abych jí zvedala telefony. Ve skutečnosti to znamenalo sedět u telefonu celý den, což bylo únavné, a navíc jsem si připadala šíleně osamělá. Když na mě zaklepal kluk odnaproti, otevřela jsem mu a pak už šlo všechno samo. Otěhotněla jsem. Neměla jsem ponětí o ničem, co by se v takové situaci dalo provést. Věděla jsem jenom, že těhotné holky se vdávají, což jsem také udělala. Kdybych tvrdila, že se Ron zdráhal, bylo by to hodně slabé slovo. Nechtěl se ženit, nesnášel malého Tada a myslím si, že nesnášel i mě.

I matka mě začala nesnášet a otec mě úplně odstříhl. Zůstala jsem vydaná na milost a nemilost Medfordovým, kteří podle mě nevybočovali z řady a také mě nenáviděli. Pan Medford zaměstnal Rona jako obchodního zástupce ve své realitce a Ron si vedl dobře – až na to, že byl věčně v lihu. Pan Medford ho vyhodil, ale následující týden ho zase vzal zpátky. Vyhazoval ho a bral zpět tak často, až si z toho Ron začal dělat legraci a přezdíval si Finnegan Medford, jenže pak jednou dorazil na schůzku se zájemci o nemovitost Castleovými namol opilý a vztáhl na pana Castlea ruku – byla to nehoda, prohlášoval – a přišel o práci nadobro. Ron v následujících měsících proklínal otce, mě i našeho syna, ale nevydělal ani floka, takže nám došly úspory, dodavatelé přestali brát vážně naše výmluvy a vypnuli nám plyn i elektřinu.

Co se týče domu – ten nám taky dal pan Medford, lépe řečeno nám věnoval jeho půlku a na zbytku nechal viset sedm a půl tisíce dolarů hypotéky jako „motivaci“ pro Rona, aby se dal dohromady a přijal zodpovědnost. Žádaný efekt se nedostavil, jen já ještě před dvacítkou zešedivěla, když jsem zjistila, že měsíčně splácíme sto deset dolarů (to bylo ještě v dobách, kdy se u nás nějaké peníze našly). Teď už žádné nemáme a poštou začala chodit varování před exekucí.

Právě před tímhle domem, bungalovem z dvacátých let, jsme v den pohřbu zastavili. Tom vyskočil z auta, pomohl mi vystoupit a počkal na chodníku, než vyběhnu na verandu, najdu klíč a odemknu dveře. Otočila jsem se, zamávala mu a (jak později tvrdil) poslala mu polibek (o čemž pochybuju), a ve snu by mě nenapadlo, že se v tu chvíli dívám směrem k restauraci pod kopcem, kde budu zanedlouho pracovat, a na muže, po kterém budu toužit stejně prudce, jako toužím po životě samotném.

V čem je tedy háček a proč tohle všechno nahrávám? Doufám, že když můj příběh vyjde tiskem, očistím své jméno od pomluv, souvisejících s mojí prací, následným manželstvím a vším, co přišlo poté. Pořád slyším totéž obvinění, které mi Ethel vmetla do tváře: jsem prý osudová žena, která dokázala zabít manžela tak mazaně, že jí to nikdy nikdo nedokáže. Naneštěstí se tohle obvinění nedá vyvrátit, rozhodně ne zákonnou cestou, protože dokud se v novinách píše „Proslýchá se, že...“, nemůžete se s nikým soudit. Nenapadá mě nic lepšího, než povědět pravdu; celou pravdu, včetně věcí, které by o sobě žádná žena dobrovolně neřekla. Netěším se na to, ale co jiného mi zbývá?

Ať jsem *já* udělala cokoli, pamatuju si, že Tom poslal polibek *mně* a odjel.

Kapitola 2.

Závoj jsem si nevzala kvůli staromódním představám o vzhledu vdovy, ale abych schovala pravou čelist, modročernou od modřin. Udělal mi je Ron, když jsme se v noci prali o Tada. Bývala bych je mohla zakrýt make-upem, ale věděla jsem, že Medfordovi – kterým jsem nemohla vysvětlit důvod – by to neschvalovali, a tak mi závoj připadal jako jednoduché řešení. Teď jsem otevřela tubu značky Max Factor a pustila se do práce. Ještě předtím jsem se ale svlékla, sundala si tmavý kostým, blůzu, černou podprsenku a lodičky a začala se líčit před zrcadlem u svého toaletního stolku. A jak jsem vypadala, když jsem tam seděla nahá? Tohle se stalo před třinácti měsíci a bylo mi teprve jedenadvacet. Jsem malá, od přírody spíš štíhlá a mám takříkajíc bujně vnady. Často slýchám, že nejhezčí jsou na mně nohy; rovné a hezky tvarované. Mám širokou tvář a tvrdé rysy, ale oční stíny se mnou dokážou udělat divy, takže nevypadám špatně. Jsem blondýna, ale tmavá, někteří tomu říkají „špinavý blond“ a mám pár šedých pramenů, o kterých už jsem se zmínila. Oči mám zelené a velké, takže když se nalíčím, vypadám trochu jako kočka, to musím přiznat.

Nanesla jsem si make-up, přepudrovala se a konečně jsem vypadala trochu k světu. Pak jsem se oblékla; vzala jsem si na sebe bílou podprsenku, bílé kalhotky, červené ponožky, boty

s plochou podrážkou, levisky a blůzu z hrubého plátna. Zvolila jsem oblečení do práce, o kterou jsem se chtěla ucházet. Už jsem byla hotová, když někdo stiskl zvonek. Ten nezazvonil, protože jsme měli odpojenou elektřinu, ale zacvakal a pak se ozvalo klepání. Šla jsem do haly a otevřela; čekala jsem nějakého výběrčího poplatků a připravovala si výmluvu. Stáli tam však dva muži, se kterými už jsem předtím mluvila na policejní stanici. „Seržante Youngu, svobodníku Churchi, pojdte dál,“ řekla jsem.

„Takže si nás pamatujete,“ poznamenal starší z nich, seržant, a když vstoupil dovnitř, sundal si čepici.

„Tak rychle nezapomínám.“

„Myslím naše jména.“

„Řekla jsem je správně?“

„Ano, ale je to neobvyklé.“

Zavedla jsem je do obýváku, na který jsem nebyla ani trochu pyšná, protože pohovka měla jednu nohu ulomenou – byla to památka na Ronovy divoké noci – a odpadlou omítku v rohu zakrýval stoh knih. Posadila jsem je k tomu místu zády, také jsem si sedla a zeptala se: „Takže? Co pro vás můžu udělat, pánové?“

„Pověz jí to,“ přikázal seržant Churchovi. Mladší policista na něj pohlédl a připadalo mi, že se zatvářil trochu zdráhavě, ale nakonec se ke mně obrátil.

„Máme po službě, paní Medfordová,“ začal Church, „ale předtím, když jsme se vás ptali, co se stalo, jste tak dobře spolupracovala, že jsme vám přišli povědět něco, co byste měla vědět – tedy co si myslíme, že byste měla vědět. Můžeme vám to povědět, protože žena, která včera večer volala, neuvedla svoje jméno, takže nemůže žádat utajení – jak se teď tomu říká. Však víte, na každém šprochu je pravdy trochu.“

Všichni jsme se zasmáli a já se kvůli tomu cítila provinile, protože jsem na tom dni nic legračního neshledávala, ale pak jsem odpověděla: „Dobře, svobodníku Churchi, poslouchám vás. O čem jste mi přišli říct?“

„O tom telefonátu. Šlo o muže, kterého byste měla znát, o Joea Penningtona.“

„V tom případě vím, kdo vám volal!“

„Nejspíš to taky víme.“

„Co o Joeovi říkala?“

„Že byl tady – že byl s vámi v sobotu večer, když váš manžel přišel domů. Příčinou hádky prý byl on, ne váš synek. Prý vám pomohl manžela vystrkat na verandu a...“

„Neviděla jsem ho rok!“

„To už jsme si ověřili, paní Medfordová.“

„Jde o hloupou lež!“

„My víme, paní Medfordová – prověřili jsme si Joea Penningtona a zjistili, že byl v Baltimoru. Má svědkyni, mimochodem moc hezkou svědkyni, která při poskytování alibi zašla do překvapivých detailů...“

„Přejděme k tomu, kvůli čemu jsme tady,“ přerušil ho seržant. „Proč to ta žena udělala, proč nám vykládala totálně smyšlený příběh? Když jsme si Joea prověřili, napadlo nás možné vysvětlení, a protože jste do celé záležitosti také zapletená, řekli jsme si, že se u vás zastavíme a zjasníme vás. Volající pořád vykládala o vaší švagrové, která se vám stará o chlapečka z důvodu, který znovu a znovu opakovala...“

„Z čiré dobroty.“

„Jo, přesně takhle to říkala, a znělo to jako zvyk, jako něco, co opakuje často. A tak nás napadlo, že ta volající a vaše švagrová by mohly být jedna a tatáž osoba. Ale jakou roli v tom hrajete vy a proč zrovna Joe? Neměla důvod spojovat vás s Joem, pokud, pokud, *pokud* se nás nesnažila nějak popíchnout, naočkovat nás proti vám, upozornit, že jste špatná matka dítěte, o které se teď stará. Jinými slovy pokud by byla schopna dokázat, že jste nemorální, mohla by si dítě nechat – a my oba máme pocit, že něco takového má v plánu. Proto jsme za vámi přišli. Sedí to?“

„Před necelou hodinou mi řekla prakticky totéž. U hrobu mého muže za mnou přišla a přiznala, že by mého kluka chtěla

pro sebe. Nemůžu jí vyčítat, že ho má ráda – taky ho mám ráda, všichni ho mají rádi a ona nemůže mít vlastní děti a nepochybně ji to trápí. Ale..“

Nedokázala jsem pokračovat, a tak jsem jenom seděla a snažila se získat sebekontrolu. „Proto jsme za vámi přišli,“ zopakoval seržant Young velmi jemně. „Napadlo nás, že byste to měla vědět.“

Dál jsem seděla, ale neuniklo mi, že přejíždí pohledem po mém oblečení. „Jsem oblečená do práce,“ vysvětlila jsem. „Musím začít hned dnes.“

„Co děláte?“

Nechtělo se mi odpovídat, ale musela jsem něco říct. „No, co se týče dneška,“ začala jsem, „doufám, že si něco najdu. Venku pod zadní verandou je sekačka a kanystr benzínu a nahore v ulici jsou domy, jejichž majitelé mě neznají a ještě nemají posekané trávníky. Napadlo mě, že bych jich mohla pár posekat, tedy pokud mě majitelé nechají – přinesla bych domů pár dolarů, koupila něco k jídlu a získala den na přemýšlení. Když budu mít trochu času, třeba dostanu práci ve Woody's nebo Hecht's nebo Murphy's – myslím jako prodavačka. Nemám žádnou specializaci, na střední škole mi šly nejlíp slohové práce a z vysoké jsem hned zase odešla – a jak asi tušíte, pak jsem se vdala. Narodil se mi syn a... jsem na tom tak, jak na tom jsem.“

Nechápala jsem, proč tolik mluvím, ale nejspíš tak na mě zapůsobila jejich starostlivost. A taky jsem byla nervózní; předpokládám, že to by byl při rozhovoru s policisty každý.

Po krátké pauze se seržant zeptal: „Uvažovala jste o práci v restauraci?“

„Co tím myslíte?“

„Mohla byste dělat servírku.“

Musela jsem se zatvářít hrozně, protože hned spěšně a trochu zahanbeně dodal: „Dobře, dobře, dobře – jen se ptám, nemyslel jsem to zle. Má to ale něco do sebe: dostáváte tuzéry a ty si můžete každý den odnést domů. Nemusíte če-

kat do soboty – nebo v některých profesích do prvního dne v měsíci.“

„Pokračujte,“ pobídla jsem ho.

„Navíc *Růžová zahrada* je jen jednu ulici od vás, pod kopcem. K dojíždění do Woodies byste potřebovala auto, stejně jako kdybyste dělala pro Hecht Company, Murphy's nebo kdekoli v Plaza. A paní Rossiová někoho shání. Pořád někoho shání. Můžete se odvolat na mě.“

„Kdo je paní Rossiová?“

„Bianca Rossiová, majitelka. Její manžel, už zemřel, byl Ital, ale ona Italka není. Je v pohodě. Trochu nabručená, ale slušná a naprosto nezálužná.“

„Mohla by se mi líbit.“

„Pomůže vám, že si pamatujete jména. Obzvláště ohledně tuzerů.“

„Máma chodila na soukromou školu, specializovanou na etiketu. Vtloukli jí do hlavy, jak jsou jména důležitá, a ona to naučila zase mě. Jen ji tam nenaučili, že podstatou slušnosti je laskavost.“

„Můžeme vás dolů hodit.“

„Když počkáte, než se převléknu...“

„Tohle oblečení je fajn – vypadáte jako pracující žena, a tu potřebují – tedy pokud zrovna někoho potřebují. Jestli vás Bianca přijme, dá vám uniformu.“

„Tak na co čekáme?“

Bylo to rychlé, nečekané, a přitom nejdůležitější rozhodnutí mého života. Do té doby jsem o obsluhování v restauraci neuvažovala – a neměla jsem čas ptát se sama sebe, jestli mi hrdost dovolí brát tuzéry, nebo se nad tím vším jakkoli zamýšlet. Hlavní bylo, že dostanu peníze, rychle. Takže za deset vteřin už jsme seděli v autě seržanta Younga a sjížděli z kopce k restauraci.

Kapitola 3.

Růžová zahrada je na Upshur Street v Hyatsville, v jižní části města naproti městskému úřadu, který se nachází na Highway č. 1; na „Bulváru“, jak se té ulici říká. Restaurace je v jednopatrové bíle natřené cihlové budově a spolu s parkovištěm zabírá půlku bloku. Má dvě křídla, spojená střední sekcí: v jednom křídle je restaurace, v druhém koktejlový bar. Střední část vypadá jako hotelová hala; když tam vstoupíte, připadáte si jako ve skutečném vestibulu s věšáky na klobouky a dveřmi uprostřed. Svobodník Church čekal v autě a seržant Young mě doprovodil ke vchodu.

„Je od vás moc hezké, že mi pomáháte, přestože nemusíte a nemáte důvod...“

„Nemusím, ale důvod mám.“

Přistihla jsem ho, jak mi znovu přejíždí pohledem po oblečení, a nejspíš ho zajímalo spíš to, co bylo pod ním. Trochu jsem strnula a on si toho nejspíš všiml, protože pokračoval formálnější tónem. „Vím, čím jste si prošla, paní Medfordová. Viděl jsem protokol ze dne, kdy jste vzala syna do nemocnice, aby se mu podívali na ruku. Všiml jsem si vašich modřin i stop po té rvačce u vás doma. Odpusťte mi, že to říkám v den, kdy jste manžela pohřbila, ale byl to hrubián a můžete být ráda, že jste se ho zbavila – tedy pokud kvůli tomu nepřijdete ještě o dítě.“

Vděčně jsem přikývla. Ještě chvíli jsme proti sobě stáli a připadalo mi, že seržant Young chce ještě něco říct, ale ne když se dívá jeho parťák. Oplatil mi pokývnutí a vrátil se do auta.

Když se svobodníkem Churchem odjeli, vstoupila jsem do haly. Nesvítilo se tam, a protože jsem přišla ze slunce, chvíli jsem nic neviděla. Pak z jídelny vykoukla dívka, číšnice, a řekla: „Otvíráme až v pět – zkuste to v *Abbey* v Univerzitním parku.“

„Sháním paní Rossiovou.“

„Co jí chcete?“

„Raději bych to řekla přímo jí.“

„Musím vědět, co od ní potřebujete.“

Jak už jste asi uhádli, temperament je jeden z mých největších životních problémů. Chvíli jsem jenom stála a snažila se uklidnit, když se najednou objevila žena středního věku, malá jako já, ale kulatoučká a zavalitá. Dívka spustila: „Paní Rossiová, tahle holka s vámi chce mluvit, ale neřekla o čem. Snažila jsem se z ní vyrazit, proč vás shání, ale nechce...“

„Sue!“

Paní Rossiová promluvila tak ostře, že Sue okamžitě zmlkla. „... Sue, kdo je zvědavý, bude brzo starý. Co je ti po tom, proč mě ta holka shání?“

Sue se vytratila a paní Rossiová se ke mně obrátila. „Co potřebujete?“ zeptala se.

„Práci,“ odpověděla jsem.

„... Jakou práci?“

„Chtěla bych obsluhovat u stolů.“

Chvíli si mě prohlížela a pak řekla: „Jednu servírku potřebuju, ale obávám se, vy se mi nehodíte. Nezaučuju začátečnice.“

„... Zatím jsem vám stačila říct pár slov. Jak můžete vědět, že jsem začátečnice?“

„Těch pár slov mi stačilo. Řekla jste ,obsluhovat u stolů'. Kdybyste tuhle práci už dělala, použila byste spíš výraz ,dělat na place'. Tak máte praxi nebo ne?“

„Nemám, ale...“

„Začátečnice nepřijímám. Obědvala jste?“

„... Neměla jsem hlad.“

„A snídala jste?“

„Paní Rossiová, vy mě rozpláčete – povím seržantu Youngovi, který mě za vámi poslal, že máte dobré srdce.“

„... Vy znáte seržanta Younga?“

„Znám. Myslím, že ho můžu považovat za svého přítele.“

„A on vás za mnou poslal?“

„Tvrdil, že možná někoho potřebujete.“

„Proč si myslel, že bych najala zrovna vás?“

Proč si myslel, že by mě najala? Snažila jsem se něco vymyslet a najednou jsem si vzpomněla: „Udělal na něj dojem, jak dobře si pamatuju jména. Řekl, že by se mi to při takové práci mohlo hodit.“

„A jak se jmenuju já?“

„Paní Rossiová. Bianca Rossiová.“

„A jak se jmenuje ta holka, která tu byla?“

„Sue.“

Strčila ruku do jídelny, luskla prsty, a když se objevila Sue, zeptala se mě: „A kdo jste vy?“

Málem jsem řekla „paní Medfordová“, ale včas jsem se zarazila a odpověděla: „Joan. Joan Medfordová.“

„Slečna nebo paní?“

„Jsem vdova, paní Rossiová. Takže paní.“

Obrátila se k Sue: „Tohle je Joan a bude pracovat na place. Vezmi ji dozadu, dej jí skříňku, najdi pro ni uniformu – v té hromadě prádla z čistírny vzaďu v komoře.“ A pak pronesla směrem ke mně: „Až se obléknete, vraťte se sem a já vám povím, co máte dělat.“

„Ano, paní Rossiová. A díky.“

„Něco se mi na vás nezdá.“

„Změníte názor, jen mi dejte čas.“

Sue mě vedla přes jídelnu do kuchyně, kde něco krájeli a míchali šéfkuchař se dvěma kuchaři, a pak chodbou se skříňkami na jedné straně a lavicemi uprostřed. Vzala z věšáčku klíč, otevřela jednu skříňku a zmizela. Než jsem se stačila svléknout, vrátila se s uniformou; v jedné ruce nesla krátkou sukni a zástěrku a v druhé tričko. Dívala se, jak ukládám svoje oblečení do skříňky a oblékám si věci, které mi podala. Klíček byl přidělaný k náramku, a když jsem skříňku zamkla a navlékla si ho na ruku, nejspíš jsem s úšklebkem pohlédla na svoje holé nohy, protože Sue prohodila: „To je v pohodě – některé holky nenosí punčochy. Ohledně určitých věcí, třeba dlouhých nehtů, je Bianca ras, ale o jiné se nestará.“

Zavedla mě zpátky k paní Rossiové, která stále ještě byla v jídelně. Mluvila s docela hezkou šedovlasou ženou, zhruba čtyřicátnicí, v nabírané blůze, karmínových kraťasech a béžových punčochách, obepínajících dokonalé nohy. „Za minutku jsem u vás,“ řekla mi Bianca a dál se s ní bavila. Jenže žena se zeptala: „Počkej minutku – kdo to je?“

„Nová holka,“ odpověděla Bianca. „Ale co se týká toho šampaňského z dovozu...“

„Okamžik, okamžik! Proč je oblečená jako servírka v restauraci?“

„Protože tu bude pracovat.“

„Ne, ne, nebude. Slibuješ mi holku, a teď když je tady, necháš ji pracovat na *téhle* straně?“

„Je nová, nezkušená. Nemůže pracovat v baru, nemá kvalifikaci.“

„Ale má!“ Obrátila se ke mně: „Ukažte mi svou kvalifikaci pro práci v koktejlovém baru. Nohy, o těch mluvím.“

Zatočila jsem se dokola, abych jí ukázala holé nohy, a ona pokračovala: „A jak se na ni dívám, nezkušená nebude.“ Po dívala se na mě: „Nebo ano?“

„Pokud to myslíte tak, jak to zní,“ odpověděla jsem, „tak ne, nejsem nezkušená. Jsem vdova. Nedávno jsem ovdověla a mám malé dítě.“

„Takže, Bianco?“

Nebylo to poprvé ani naposledy, kdy jsem Biancu viděla pod tlakem ustoupit. „Dobře, vezmi si ji.“

„Pojďte,“ řekla mi žena a vedla mě zpátky ke skříňkám. „Jak se jmenujete?“

„Joan. Joan Medfordová.“

„Liz. Liz Baumgartenová.“

Nemohla jsem si pomoci, Liz mi byla sympatická; nejspíš by se zamlouvala každému, jenže pak mě napadlo: „V kolik bar zavírá?“

„V jednu. Proč?“

„Jde mi o to, jak se dostanu domů. Víím, že restaurace zavírá v devět. V tu dobu ještě můžu jít domů pěšky, ale v jednu ráno...“

„Žádný problém – budu vás vozit, Joan. Mám auto.“

Došly jsme do šatny a Liz za sebou zavřela dveře. Svlékla jsem si sukni, zástěrku, tričko a ona mi přinesla stejné šortky, jaké měla sama, a stejnou nabíranou blůzu. Pak otevřela zásuvku a vytáhla punčochy. „Jsou béžové – nevadí?“ zeptala se.

„Ach můj bože – díky, Liz.“

„V baru by vám v jednu ráno byla na holé nohy zima. Ale jestli si ode mě necháte poradit, na vašem místě bych si sundala podprsenku. Máte v té blůze co ukázat.“

„Jste si tím jistá?“

„Ano. Budete dostávat víc tuzérů.“

„Tuzéry jsou pro mě to hlavní.“

„Jako pro každého, Joan. Nestyďte se.“

A pak vysvětlila: „Pokud uvažujete, proč bych měla toužit po konkurenci, když jsem doteď byla sama, pak vězte, že v koktejlovém baru to může být naopak nevýhoda. Jsem zavalená prací, takže vyřizuju objednávky pomalu, a to si v baru nemůžete dovolit. Když zpomalím, protože prostě nestíhám, hosti jsou dost naštvaní. A když jsou naštvaní, nedávají dýška. Snažím se vám vysvětlit, že od určitého bodu moc nepomáhá, když je bar plný lidí, rozhodně ne s dýškou. Spíš naopak.“

Oblékla jsem si punčochy, šortky a našasenou blůzu, která se mi na dvou místech vepředu pěkně napnula, a Liz dodala: „Zvládnete to. Myslím, že máte kvalifikaci.“ „Vy taky nevy-padáte špatně.“

„Na stárnoucí dámu je to fajn – v davu se neztratím.“

Vypadala ještě o moc líp, než říkala. A jak vlastně? Nikdy jsem neuhádla, kolik jí může být, ale každopádně byla dost stará na to, aby měla úplně šedivé vlasy – krásné šedé vlasy, skoro stříbrné, které nosila zastřížené po ramena a natočené. Byla středně vysoká a měla trochu hrubé, ale hezké rysy. Světle modré oči se dívaly bystře, nikoli však pronikavě. Měla úplně jiné nohy než já – zatímco ty moje jsou oblé a měkké, ty její byly svalnaté, ale hezky tvarované a při chůzi působily ladně.

Už zase mě někam vedla, tentokrát přes restauraci a vstupní halu do baru, kde zavalitý muž v bílé zástěře leštil utěrkou sklenice a rovnal je do úhledných řad. „Joan, to je Jake, Jakeu, to je Joan – naše nová holka. Nespěchej na ni, ještě nikdy nepracovala v baru.“ Bez dalších řečí zamířila do kuchyně.

„Čau, Joan.“

„Ahoj, Jakeu.“

Ukázalo se, že mým úkolem bude chodit do práce ve čtyři, ne až v pět, a nejprve připravím pro Jakea všechno, co bude potřebovat k přípravě drinků, poklidím na baru, nasypu do misek brambůrky a dám dolů židle, které se večer dávají nahoru, aby se mohlo v místnosti vytrít. Vytírání právě obstarával nějaký chlapec s mopem, a tak jsem nejprve šla pomáhat Jakeovi.

„Nejdřív připravíme přísady pro koktejl Old Fashioned. Víš, co do něj patří?“

„Myslíš plátky pomeranče a třešničky?“

„... Jo, přesně tak.“ Dlouze na mě pohlédl a pokračoval. „A na Martini?“

„Vyklepnu do misky olivy a napíchám do nich párátko.“

„A na Gibsony?“

„Cibuli, ale žádná párátka.“

„Fajn. A pak na Manhattany...“

„Třešně.“

„Pokud mají stopky, tak bez párátek. Ale někdy nám dovezou špatný druh a musíme používat třešně bez stopek. A na Margarity...“

„Sůl? Do misky? A citron naříznutý na jedné straně, aby se jíím dala navlhčit sklenice?“

„Když mluvíme o citronu...“

„Spirálky? Kolik?“

„Stačí ze tří citronů. Krájej je širší, hoď je do mísy a navrch dej hodně ledu, aby nezměkly. Nesnáším gumové spirálky.“ Pohlédl na mě, jako bych byla kůň, který umí tančit, nebo jiný zázračný tvor. „Vážně jsi nikdy...?“

Vysvětlila jsem: „Máma pořádala večírky a táta vždycky chystal koktejly. Byla jsem tatínkova malá pomocnice.“

„Bože, ty máš tátu – to mě mělo napadnout. No jo, co naděláš, otcové jsou různí.“

Byla to zvláštní poznámka, kterou jsem si mohla vzít osobně, ale říkal ji s úsměvem, a tak jsem mu úsměv oplatila: „Co ještě?“

„Brambůrky – jsou zadarmo a tvým úkolem bude doplňovat misky. Připomínají hostům, že si mají objednat další drink.“

„Myslíš tím, že jsou slané.“

„To tím nemyslím a ty bys také neměla. Myslím tím, že je Bianca dává jako pozornost podniku. Nekousej do ruky, která tě živí.“

„Takže je to pozornost od paní Rossiové.“

„A nezapomeň na ně. Jinak ji rozzuříš.“ Hodil utěrku na bar, rozvázal si zástěru a přistoupil ke mně. „Teď ti ukážu zbytek.“

Ukázal mi moji kalkulačku, pokladnu a objednávkové bločky a vysvětlil mi, jak mám objednávky pokládat na od-

dělené hromádky a jak mám ve chvíli, kdy host požádá o placení, namarkovat účet, přinést ho hostovi, vzít si od něj peníze, uložit je do pokladny, vyndat z ní drobné a donést je zpět hostovi. „Hlavně proboha neudělej chybu,“ protáhl a pohlédl mi do očí. „Bianca je v některých ohledech pohodářka a nevadí jí, když chodíš na plac bez podprsenky, ale na čisté nehty a peníze je ras. Když uděláš chybu, sama poneseš následky.“

„Neudělám chybu.“

Sundala jsem dolů židle a zrovna jsem roznášela misky s brambůrky, když se z kuchyně vrátila Liz. „Pojďme si rozdělit rajony,“ řekla mi. „Co bys řekla tomu, kdybychom jely přesně napůl a střídaly se: jeden týden si vezmu bližší rajon, ten u dveří, a ty se budeš starat o ten vzdálenější u pánských záchodků a další týden obráceně. Je to fér?“

„Dobře, souhlasím. Ale tenhle týden by sis měla vzít stoly u dveří, abys mohla hosty vítat, když vcházejí, mám na mysli štamgasty – já nikoho nebudu znát.“

„Přesně tak to uděláme, jasně,“ odpověděla. A pak: „Musím jít, přichází pan Rozměňte mi, ten je tu vždycky první. Až uvidíš, jak potězkává v dlani dva čtvrtáky spropitného, řekla bys, že jsou z pravého stříbra z mincovny ve Filadelfii.“

Otočila jsem se a uviděla, jak paní Rossiová přivádí dovnitř hosta, důležitě vypadajícího postaršího muže, oblečeného do gabardénových kalhot a sportovní košile. Liz k němu zamířila a paní Rossiová ho chtěla usadit v její sekci. Jenže když mě uviděl, zarazil se, chvíli na mě zíral a pak něco řekl. Bianca se zatvářila překvapeně a přivedla ho ke mně. Bylo to moje první setkání s Earlem K. Whitem a byla jsem stejně překvapená jako Liz.

Kapitola 4.

Byl vysoký, docela bledý a zjevně šlo o někoho důležitého. Zamířila jsem k němu, podala mu nápojový lístek, samozřejmě s nabídkou koktejlů vpředu a zeptala se: „Co vám můžu přinést, pane?“ Aniž by otevřel lístek, požádal o tonik s ledem, a když jsem se vrátila k baru, Jake už otevíral lahev a pokládal ji na pult vedle sklenice s jednou kostkou ledu na dně. „Ať se děje cokoli, hlavně drž rovně táč,“ poradil mi. „Má korkový střed, aby po něm sklenice neklouzaly, ale pokud ho nejsi zvyklá nosit, může to pro tebe být docela věda.“ Došla jsem zpátky ke stolu, položila před hosta sklenici, nalila do ní tonik, postavila prázdnou lahev zpátky na táč a hodila ji do krabice pod barem. Pak jsem okolo pana Rozměňte mi zamířila ke svému rajonu u pánských záchodků. On se však otočil a pokynul mi, abych k němu přistoupila. „Vy jste tu nová?“ zeptal se.

„Ano, pane – jsem tady první večer... Vlastně jste můj první zákazník.“

„Jak se jmenujete?“

„Jsem paní Medfordová.“

Celý den jsem se hlídala, ale nakonec mi to uklouzlo, ale hned jsem se opravila: „Joan.“

„Prořekla jste se.“

„Už jsem vám říkala, že jsem tu první večer.“

„Neznám moc servírek v koktejlových barech, které by se představovaly jako ‚paní‘. Zní to spíš, jako když se představuje dáma.“

„Já jsem dáma, alespoň doufám.“

„Možná ano; každá servírka ale dáma není.“ Řekl to s pohledem upřeným na Liz. Nechácala jsem, jaké její chování nebo způsoby zaviniily, že mu nepřipadá jako dáma a já ano – pokud tedy nešlo jen o to, že jsem ho oslovila „pane“. Obě jsme na sobě měly stejnou uniformu, na blůze jsme si roze-pnuly stejné množství knoflíčků a pod blůzou nám oběma chybělo prádlo, zakrývající vnady.

„Ty, které znám, dámy jsou,“ odpověděla jsem. „Myslím si, že většina servírek jsou dámy. Být servírka a být dáma se nevyklučuje.“

„Na servírku jste nějaká moc chytrá.“

„Omlouvám se, pane. Pokud byste byl raději, kdybych se vyjádřila nějak obyčejněji, pak řekněme, že člověk může být obojí.“

„Dobře a jak tedy chcete, abych vás oslovoval?“

„Jak je vám libo, pane.“

„Paní Medfordová?“

„Připouštím, že v baru to zní trochu hloupě.“

„Souhlasím. Raději bych vám říkal Joan.“

„V tom případě mi tak, prosím, říkejte.“

Pohlédli jsme si do očí a oba jsme znejistěli. Sklouzl mi pohledem k nohám a pak se do sebe naše pohledy znovu zaklesly. Věděla jsem, že navzdory naší malé slovní rozmišce, nebo možná právě díky ní, toho muže přitahuju. Chvilí jsem počkala a pak jsem se ho trochu osobnějším tónem zeptala: „A jak bych měla oslovovat já vás?“

Odmíchl se, pousmál se a velmi slavnostně pronesl: „Jsem Earl K. White třetí.“

Řekl to tónem, jako bych měla vědět, kdo Earl K. White třetí je, a možná bych i měla omdlít překvapením, jenže já o Earlu K. Whiteovi třetím v životě neslyšela. Nechtěla jsem

ale zklamat muže, který má to štěstí, že je už „třetí“, a tak jsem obdivně vyjekla: „Ach? Vážně?“

„Ano. Teď to víte.“

„Jsem poctěna, pane White.“

„Já také, paní Medfordová, Joan.“

Ještě jednou se mi podíval na nohy a do očí, ale obzvlášť na nohy, a pak dodal: „Jestli mohu být osobní, Joan, dovoluji si říct, že váš manžel má štěstí.“

Byla to ve skutečnosti otázka. Chvilí jsem počkala a teprve pak odpověděla: „Pane White, nemám manžela – nedávno jsem ovdověla. Je to smutné. Ale mám dítě, o které se musím starat, tříletého chlapečka, a proto jsem hledala práci a skončila na tomhle bizarním místě. Musím přiznat, že jsem chtěla pracovat naproti v restauraci, ale pak mi řekli, že mě potřebují tady nebo že jsem kvalifikovanější pro práci v baru, vlastně ten pravý důvod neznám. Možná jim připadalo, že mi bude slušet ta uniforma. Nebo oblečení. Nebo spíš nedostatek oblečení – jak je vám libo.“

„Ať je to cokoli, je to moc slušivé.“ Pak dodal: „Joan, nejspíš jste si prošla peklem. Mohu vám vyjádřit upřímnou soustrast? Opožděně, ale od srdce. Prošel jsem si něčím podobným. Taky jsem vdovec – žena mi umřela před několika lety.“

„Ach. V tom případě i vám upřímnou soustrast.“

„Díky, Joan. Díky moc.“ Oba jsme byli křečovití, nejistí, ale dokázali jsme se domluvit: já jsem volná, on je volný. Pak se rozhodl přejít na obvyčejnější téma a prohodil: „Dnes máme krásně, že?“

Kdysi mi máma kladla na srdce: „Mockrát uslyšíš: Nemluv o počasí. Joan, mluv o něm pořád. Je to jediná věc, kterou mají všichni společnou a často jediné téma k hovoru. Mluvit není vždycky jednoduché – mám na mysli mluvit o tom, o čem mluvit *můžeš*.“

„Nádherné,“ přitakala jsem. „Někde jsem četla, že o červnu – o počasí v červnu – existuje víc pranostik než o jakémkoli jiném měsíci. V takovýhle den víme proč.“

„To je fascinující, Joan. Musím si to vyhledat v Bartlettovi.“

Neměla jsem tušení, kdo je Bartlett, ale hned následující den jsem si to zjistila. Povídali jsme si s panem Whitem o tom, jak krásné počasí změní celý den, a pak najednou požádal o účet a já mu ho šla k baru vystavit. Když jsem mu ho donesla, vytáhl pětidolarovou bankovku a položil ji na stůl, ale když jsem pro ni sáhla, chytil mě za ruku a zadržel ji. Sebral pětidolarovku, strčil ji zpátky do peněženky a položil na její místo dvacetidolarovku. Šla jsem k baru, namarkovala osmdesát pět centů a vzala z kasy jeho drobné: tři pětidolarovky, čtyři dolarovky a patnáct centů v niklácích. Pak jsem si vzpomněla na jeho přezdívku Rozměňte mi, vrátila jsem jednu dolarovku do kasy a vytáhla místo ní čtyři čtvrtáky. Dala jsem peníze na cínový tácek a vrátila se s ním ke stolu. Příznávám, že jsem schválně chtěla být trochu osobní a odmítnout ty dva čtvrtáky, co mi dá jako spropitné – „Prosím, pane White, od vás si je nemůžu vzít.“ Nestydím se to říct, ale k bohatému vdovci, kterému se líbím, jsem se nemohla chovat jako k hostovi. Chystala jsem se vydechnout: „Považuji vás za přítele.“ Jenže on mi zkřížil plány. Když jsem se k němu vrátila, byl už na nohou a mávnutím ruky drobné odmítl. „To je dobré, Joan – díky za moc příjemné posezení. Zítra nejspíš přijdu zas a těším se, že vás tu uvidím.“

Nedokázala jsem mu těch devatenáct dolarů a patnáct centů vrátit. Moc jsem je potřebovala.

Odešel a já si poprvé všimla, že na něj ve foyer čeká muž v šoférské uniformě. Bylo mi jasné, že z téhle trefy bych v budoucnu mohla něco mít, ale hlavou mi běželo jediné: Kéž by mě víc přitahoval.

Kapitola 5.

Pokud mě Jake viděl, jak si cpu bankovky do kapsy, kterou jsem objevila na šortkách, nedal to na sobě znát, ale Liz mě při tom přistihla a úkosem na mě pohlédla, jako by uvažovala, co to má znamenat. Možná jsem si kladla stejnou otázku, ale jen chvíli. Najednou se bar začal plnit a už nebyl čas na nic jiného než na drinky. Někteří z hostů se nepřesunuli do jídelny a rozhodli se jíst tam, kde seděli, takže jsem jim musela přinést i večerí. Šla jsem kvůli tomu za šéfkuchařem, Litevcem s širokou hrudí, který se jmenoval Bergovizi, ale všichni mu říkali pan Bergie. Vysvětlil mi, jak to chodí v kuchyni, obzvláště jak mám na něj „volat“, jak to nazval. Musí se to dělat určitým způsobem, obzvláště když jde třeba o omáčku – pokud si ji host přeje zvláště jako třeba omáčku *meuniere* k rybě, mám říct jen „do omáčnicku“ a ne „omáčku podávejte zvláště“ nebo něco podobně složitějšího. Nebo když host omáčku nechce vůbec, mám zavolat: „Bez omáčky.“ Věděla jsem, že stručné pokyny mají svůj důvod, a snažila jsem se zapamatovat si je, ale bylo to všechno docela náročné a měla už jsem za sebou vyčerpávající den, takže jsem brzy začala umdlávat. Jake si toho všiml a pošeptal mi: „Zvolni, Joan. Není kam spěchat – nech je chroupat brambůrky.“

Rozesmál mě a trochu mi tím pomohl, stejně jako Liz, která mě poplácala po rameni a řekla: „Okolo osmé budeš mít pauzu a taky se navečeříš – pan Bergie ti něco uvaří.“

Jenže hosté dál přicházeli; paní Rossiová je vodila dovnitř a sama si tak dělala vrchního číšníka, ačkoli spíš bych asi měla říct vrchní číšnici. Okolo půl deváté začalo být v baru trochu klidněji a Liz mě poslala jíst a já poslechla a uvelebila jsem se u rozkládacího stolu mezi sporákem se šesti plotýnkami a otevřenými dveřmi spíže. Poprvé po několika měsících jsem jedla pořádné jídlo. Pan Bergie mi ukrojil tlustý plátek roastbeefu a já si ho dala s pečenou bramborou, s trochou vanilkové zmrzliny, kterou jsem si sama naložila z plastové vaničky, a s kávou. Hned jsem měla víc energie, hlavně díky kávě, a věděla jsem, že zbytek večera zvládnu.

Vedla jsem si dobře až do chvíle, kdy si těsně před zavírací krouhou host od stolu pro šest lidí řekl o víc oleje a udělal při tom tak rozmáchlé gesto, že shodil ze stolu skoro všechny sklenice. Chtělo se mi křičet a nevěděla jsem, jak si s tím nepořádkem poradit. Hned ale přispěchal Jake s utěrkami a Liz klekla na kolena a začala vytírat dřív, než jsem se do toho mohla pustit já. Klekla jsem si vedle ní a hned mi bylo líp. Když ten muž plátl – a útrata za jídlo a pití pro šest lidí dělala padesát dolarů – nechal mi navíc patnáct dolarů a já se o ně rozdělila s Liz a Jakem. Zaplavil mě hřejivý pocit spojenectví a přátelství. Jakmile se lokál vyprázdnil, paní Rossiová zamkla vchodové dveře, sečetla tržby a spočítala peníze. Všechno sedělo a než jsem se vzpamatovala, seděla jsem v Lizině autě a ona vyjížděla z parkoviště. Pořád jsem na sobě měla uniformu, protože Liz navrhla, abych si ji vzala domů a „mohla se obléknout do práce v klidu a ne v šatně“.

Až do půlky cesty Liz skoro nemluvila. Pak se najednou rozpovídala. „Joanie,“ začala. „Dneska se stalo něco, co mě udivilo. Zajímalo by mě, co si o některých věcech myslíš.“

„Pověz mi to po lopatě, Liz. Co se dnes večer stalo? O čem to mluvíš?“

„O panu Rozměňte mi. Jedné číšnici nic není do dýšek té druhé a holky se s výší spropitného neshovívají dokonce ani

jedna druhé. Jenže já náhodou zahlédla, kolik ti dal – mnohem víc, než dává mně. Jasně, jsi nejmíň o půlku mladší než on a moc hezká, chápu, že se mu líbíš. Ale všimla jsem si, že sis ty peníze vzala.“

„A co má být? Ty by sis je nevzala?“

„Děláš si legraci?“

„Tak vzala nebo nevzala?“

„Teď jde o to, že sis je vzala ty. A já samozřejmě uvažuji proč. Takže k věci. Joan, ty nejsi upjatá, že ne? Myslím tím – kdyby ti začal dělat nemravné návrhy, nedala bys mu facku?“

„O tom jsem vůbec nepřemýšlela.“

Odmlčela se a chvíli mlčky řídila, ale pak zase začala: „Jde mi o tohle, Joanie. Já čas od času nemravné návrhy dostávám. A některá pozvání neodmítnu. Proč? Protože dostanu padesát babek. Takže ještě jednou, jde mi o tohle: Občas se stane, že muž, kterému se líbím, má ještě kamaráda, a chce, abych s sebou vzala nějakou kámošku. No, Joanie, co bys na to řekla? Dnes večer jsem takovou otázku dostala a ty jsi vzbudila mraky pozornosti, takže se nemůžeš divit, že se tě ptám. Povídej – co mám těm dvěma chlápům odpovědět? Mám kámošku, nebo ne? Jinými slovy – připadá ti to jako fajn práce a vzala bys ji?“

„Zaskočila jsi mě. Nikdy jsem neuvažovala o...“ Odmlčela jsem se. „Ty to vážně děláš? Necháš se někam pozvat a...“

„Když se naskytne příležitost, Joanie, a ten chlap mi není odporný, tak ano.“

„A nikdy ses nedostala do... potíží?“

„Jestli myslíš to, co si myslím, že myslíš,“ odpověděla mi slovy, která také používám, „do potíží se může dostat každá holka bez ohledu na to, jestli jsou ve hře peníze nebo ne. Když se něco stane, musíš prostě vědět, jak se toho zbavit.“

Vzpomněla jsem si, jak jsem se do podobné situace dostala před třemi lety, nepolíbená informacemi. Od té doby jsem si dost prožila a nebyly to zdaleka samé pěkné věci, ale o některých záležitostech jsem pořád nevěděla zholo nic. „To ti udělají někde tady?“

„Tady? Ne, jasně že ne. Ale v New Yorku ano, pokud víš, jakému doktorovi zavolat, a já to vím. Ale když si dáváš pozor, nikdy se nic nestane. Já měla problém jenom jednou.“

„Já... nevím, co ti odpovědět.“

„V pohodě, dej si načas. Přemýšlej o tom, Joan.“

Počkala asi tři vteřiny a pak vyhrkla: „Fajn, tak ses zamyslela a co mi povíš? Ano nebo ne? Chceš si s jedním z nich vyjít nebo ne?“

Už jsme stály před mým domem a Liz seděla za volantem a dívala se na mě. A já jí pohled oplácela se strašlivou směsicí sympatií a lítosti. Jak ji něco takového vůbec mohlo napadnout? Proč? V baru si určitě vydělá dost, o tom jsem se už sama přesvědčila, a je dost hezká na to, aby měla partnera a nemusela spávat s muži, které potkala v práci a skoro je nezná. Najednou mi došlo, že bych jí měla vysvětlit, jak se věci mají a proč nemůžu odpovědět ano, „rozhodně ne pro tentokrát“. A tak jsem začala: „Liz, já nemůžu. Zrovna dneska jsem pochovala manžela. Jsem Joan Medfordová, ta holka, o které se tenhle týden psalo v novinách, že vyhodila manžela z domu a on...“

Nemusela jsem pokračovat.

„Ach! Ach! Ach! Ten co se zabil v autě? A psali, že jeho žena byla – ach!“

Chovala se vřele, něžně, prostě úžasně. Vzala mě za ruku a políbila ji, poplácala mě po koleni, prostě dělala přesně ty věci, které v takovou chvíli potřebujete. „Četla jsem o tom,“ prohlásila. „Už mi nemusíš nic vyprávět. *Takže ty jsi ona?* A to jsi dnes přišla a *pracovala?*“

„Musela jsem, Liz. Potřebovala jsem peníze, rychle.“

„Tak sis nějaké vydělala. Jsem na tebe hrdá, Joanie.“

„Snažila jsem se všechno dělat tak, jak jsi mi ukázala.“

„A vedla sis báječně. Pomohlo by ti, kdybych šla s tebou dál, Joanie? Mám na mysli – kdybych tě uložila do postele? Udělala ti šálek čaje? Anebo – nemáš doma skotskou?“

„Nepiju, Liz.“

„Já taky ne. Mám svoje slabůstky, ale alkohol to není.“

„Stačí, když mě tu necháš chvíli sedět.“

„Jestli chceš, sed' tu celou noc.“

Když jsem vystoupila, políbila mě, počkala, až odemknu, a teprve pak odjela. Vešla jsem do domu, zapálila svíčku, protože jsem měla odpojenou elektřinu, a pustila se do počítání peněz. Najednou mi začaly téct slzy, dostala jsem úplný záchvat pláče, ale ne proto, že bych byla nešťastná; plakala jsem naprostým štěstím. Asi to nedávalo smysl, ale mně ano, protože odpoledne jsem byla úplně zničená a nedokázala jsem vymyslet nic lepšího, než že budu sekat trávníky, a najednou mám práci, přátele, kteří mi pomáhají, a peníze – hotovost, která mi nadouvá sametovou kapsičku těch směšných šortek, jež musím nosit. Ve světle svíčky jsem klečela vedle postele a počítala, kolik peněz jsem přinesla domů. Devatenáct dolarů patnáct centů od pana Whitea, můj pětidolarový podíl na posledním dýšku od muže, který rozbil sklenice, a další tuzéry dávaly dohromady šedesát jedna dolarů – pro mě neuvěřitelnou částku. A další peníze si můžu vydělat zítra, pozítří, popozítří... můžu vydělávat, jak dlouho budu chtít. Bylo to příliš krásné, aby to mohla být pravda. Zkoušela jsem myslet na Rona, na dobu, kdy ještě byl okouzující a já se do něj zamilovala, a nejspíš se mi podařilo z paměti vydolovat pár vzpomínek, vhodných pro den manželova pohřbu, ale stejně mi celou dobu tekly slzy štěstí. Nakonec jsem schovala peníze pod polštář, svlékla si šortky a blůzu, nahá si lehla do postele a usnula.

Kapitola 6.

Ráno jsem vstala, ohřála si kafe na lihovém vařiči, což je dovednost, kterou jsem si osvojila poté, co nám vypnuli plyn, a oblékla si kalhoty a blůzu. Pak jsem si sedla k toaletnímu stolku a napsala tři šeky, jeden dodavateli plynu, jeden dodavateli elektřiny a třetí telefonní společnosti. Dva z nich jsem schovala do zásuvky, protože jsem neměla dost peněz. Třetí – pro telefonní společnost – jsem si dala do kabelky a šla jsem ven. Zašla jsem do banky, nechala jsem si deset dolarů a zbytek, přes padesát dolarů, jsem uložila. Pak jsem vystoupala na nedaleký kopec, kde měla sídlo telefonní společnost. Poslali mě do kanceláře ve druhém patře za panem Wilsonem.

Podala jsem mu šek, zastrčený do obálky s posledním účtem, který nám přišel (označený slovy „třetí upomínka“) a zeptala jsem se: „Pane Wilson, za jak dlouho mi půjde telefon?“

„Počkejte chvíli. Podívám se.“

Vyšel z místnosti, ale za chvíli byl zpátky. Sedl si a přisunul ke mně svůj telefon. „Vytočíte své číslo?“ požádal mě.

„Mám odpojený telefon, pane Wilson. Odpojili jste mi ho před nějakým časem, když jsem nezaplatila účet a...“

„Stejně to zkuste.“

Vytočila jsem své číslo. „Ach!“ vyjekla jsem. „Zvoní!“

„Myslel jsem si, že bude.“

Zasmál se a já zavěsila, abych mohla radostně zatleskat, třebaže se mi moc líbilo poslouchat vyzvánění. Poplácal mě po paži a já se hned cítila šťastnější a měla jsem lepší náladu. Seběhla jsem z kopce, přešla ulici a vstoupila do bistra uprostřed velkého parkoviště, kde jsem si objednala snídani – opravdovou velkou snídani, skládající se z pomerančového džusu, volských ok s plátkem šunky, topinky s máslem a kávy. Na štíhlou linii se nedoporučuje, ale s duší – pokud jste se takhle dobře ráno najedli naposledy tak dávno, že už si to ani nepamatujete – dělá zázraky. Když si ode mě servírka brala šek, zeptala se: „Neviděla jsem vás včera v *Zahradě*? Nenosila jste nám koktejly? Myslím mně a mému příteli?“

„Ano, vzpomínám si na vás. Měla jste modré šaty.“

„Po dlouhé době jsem si večer někam vyšla.“

„Líbilo se vám u nás?“

„Až moc – omlouvám se, že to říkám, ale obzvlášť mému příteli se tam líbilo až moc. Vlastně není až tak úplně můj přítel, ale když už mě vytáhl ven, ocenila bych, kdyby tolik nezíral po jiných ženách. Ne že byste za to mohla.“

„Omlouvám se. Nevšimla jsem si ho.“

„On si vás tedy rozhodně všiml. Líbíte se mu.“

„Musíme chodit vyzývavě oblečené, víte?“

„Umím si představit, že to pomáhá s dýškou, alespoň od mužů.“

„Nejspíš ano.“

Sklopila pohled ke svému hrudníku a zavrtěla hlavou.

„A já pracuju tady. Kdybych měla to, co vy...“

Nechala jsem jí dolar spropitného. Nemohla za to, že na rozdíl ode mě a Liz nemá čím vyplnit nabíranou blůzu.

Doma jsem si v telefonním seznamu vyhledala Elizabeth Baumgartenovou a vytočila její číslo. Když se ohlásila, řekla jsem: „Liz, tady Joan. Zapnuli mi telefon a na oslavu volám tobě.“ Měla radost a prohodila pár vtipů a pak prohlásila, že se u mě okolo půl čtvrté zastaví a hodí mě do práce. Navrhla

jsem: „Doraz ve tři, ať si můžeme trochu popovídat,“ a ona souhlasila. Pak jsem si nastavila budík a šla se trochu prospat, abych v klidu strávila snídani. Vstala jsem krátce po druhé, oblékla si světle hnědé punčochy, šortky, pohodlné boty s plochou podrážkou a svou vlastní nabíranou blůzu, protože ta ze včerejška už byla propocená a potřebovala vyprat. Zrovna jsem ji věšela na tyč závěsu okolo sprchy, když zacvakal zvonek a následovalo klepání. Běžela jsem otevřít. Jenže místo Liz stála za dveřmi Ethel. Při pohledu na moje oblečení vytřeštila oči.

„Ach,“ vydechla jsem. „Ahoj, Ethel.“

„Přišla jsem pro Tadvy věci,“ odpověděla.

„Proč nejdeš dál? Buď trochu společenská.“

„Pokud tedy vůbec nějaké věci má.“

Ten vtípek se mi vůbec nelíbil, ale nevšímala jsem si ho a dál se chovala přátelsky. „Jasně že má věci,“ ujistila jsem ji a vtáhla ji dovnitř.

„Já jen, že když jsem sem v neděli poprvé přišla, viděla jsem, jak chudě žiješ. Vážně mě to šokovalo.“

„Taky jsi mi to hned pověděla.“

Prošla okolo mě do obýváku a mluvila dál, aniž by se na mě obtěžovala pohlédnout: „Vždyť ani nemáš elektřinu, Joan! Nechápu, jak takhle můžeš žít, jak můžeš vychovávat dítě.“

Než jsem se vydala za ní, mrkla jsem ven na její auto, zaparkované u obrubníku, abych se ujistila, že v něm nesedí Tad; zamčený a vydaný napospas žhnoucímu slunci. Nebyl tam, a tak jsem Ethel následovala. Nesedla si a nepřestávala zírat na moje oblečení, obzvláště na šortky. „Vidím, že sis všimla mojí uniformy,“ poznamenala jsem. „Našla jsem si práci. Dělá v koktejlovém baru – v *Růžové zahradě* dole pod kopcem.“

„Měla by ses stydět, Joan!“

„Za co? Za to, že si vydělávám na živobytí?“

„Existují zaměstnání, kvůli kterým se nemusíš oblékat jako... coura.“

„Najdi mi nějaké a já hned nastoupím. Do té doby budu pracovat za dobrou mzdu. Nedělám pro peníze nic horšího, než že nosím lidem drinky a jídlo a usmívám se na ně.“

„A nemáš na sobě nic než ten úsměv.“

„Čím víc se jim líbím, tím vyšší spropitné mi dávají – a o spropitné mi jde především. Musí mi o ně jít, když mám malého kluka a je třeba ti zaplatit za to, že ho živíš.“

„Už jsem ti řekla, že mi nemusíš nic platit.“

„Ale ano, Ethel, musím. Nemůžu ti zůstat dlužná.“

Chvilí na mě zírala a pak vyhrkla: „Copak nemáš ani špetku hrdosti, Joan? Měla bys myslet na Tada.“

„Naznačuješ, že bych měla být lepší matka?“

„... Ano! Přesně to naznačuju!“

„A nejsi jediná, Ethel. Věřila bys, že nějaká žena zavolala na policii, mluvila se dvěma důstojníky, kteří mají na starost Ronův případ, a snažila se je přesvědčit, že by bylo nejlepší, kdyby mi úřady dítě odebraly? Ta žena se dokonce zmínila o Joeovi Penningtonovi – však víš, o tom klukovi, o kterém jsi všude vykládala, že je víc než můj známý. Kdo podle tebe mohl něco takového udělat?“

Neodpověděla a já si mlčky sedla a hodila nohu přes nohu. Vtom se znovu ozval zvonek, a když jsem otevřela dveře, stála za nimi Liz. Vešla dovnitř a já ji představila: „Ethel, tohle je slečna Baumgartenová, moje moc dobrá přítelkyně. Liz, tohle je moje švagrová paní Lucasová.“

Liz pokynula Ethel na pozdrav a Ethel kývla. Liz si svlékla jarní plášť a přistoupila blíž ve svém pracovním úboru, identickém s tím mým, jen blůzu měla trochu jinou. Při pohledu na Ethelin výraz prohodila: „Jestli vás trochu zaráží to oblečení, paní Lucasová, tak si s tím nelámejte hlavu. Pracujeme s Joanie v baru. Roznášíme drinky a naši štamgasti se rádi servírkám dívají na nohy. Neměli by, ale zírají. Nemám tak krásné nohy jako Joanie, ale na postarší dámu ujdou. Alespoň mi to tak lidi říkají.“

„Jsou – pozoruhodné,“ vykoktala Ethel.

„Zajdu pro Tadovy věci,“ navrhla jsem. „A pak bychom si mohly dát kafe.“

Šla jsem do kuchyně, postavila vodu na lihový vaříč a šla do malého pokoje, který jsem používala jako dětský, a vynadala ze zásuvky prádelníku Tadovo oblečení. Skoro všechno bylo čisté, ale v rohu byly věci, které měl Tod na sobě tu noc, kdy Ron zemřel. Vzala jsem je do ruky, zbytek jsem uložila do nákupní tašky a vrátila se do obývacího pokoje. Podala jsem tašku Ethel, zamávala špinavými věcmi a vysvětlila: „Tyhle věci nejsou čisté – vyperu je a donesu ti je v neděli, až přijdu kluka navštívit – tedy pokud jsem u vás vítaná.“

„Já je vyperu,“ prohlásila Ethel a sáhla po nich.

„Nemusíš, udělám to.“

„Vyperu je!“ vykřikla a vyrvala mi je z ruky. „A co ta jeho medicína na bolest?“

„Už mu bohužel došla,“ odpověděla jsem. „Dobral ji během dvou týdnů.“

„Ale Ron mi řekl, že mu doktor předepsal balení na měsíc!“

„Možná by to balení vystačilo na měsíc, kdyby mu Ron neustále nezhoršoval bolest tím, že ho ve vzteku tahal za ruku nebo ho bil.“

„A tys mu nekoupila další?“

„Za co?“

V tu chvíli Liz spadla z rozbité pohovky a zadívala se na její poškozenou nohu. „Tohle nechápu,“ prohodila. „Není zlomená, je spíš vytažená– musí být, protože všechny kolíky jsou na místě a žádný není přeražený. Něco takového jsem viděla jenom jednou v baru, když ožralý chlápek začal běhat po lokálu a vyškubnul nohu od stolu.“

„Takové věci se stávají,“ prohodila jsem.

Ethel na to neřekla nic, protože Liz se dostala až příliš blízko ke skutečnému – a neveselému – vysvětlení, v němž hrál hlavní roli Ethelin bratr – můj manžel. Vyhrkla jsem: „Půjdu se podívat, jestli už se nevaří voda na kafe,“ a vrátila jsem se do kuchyně. Udělala jsem konvici kávy, dala do

misky cukr a otevřela poslední plechovku kondenzovaného mléka. Jenže když jsem se vrátila do obývacího pokoje, Ethel už byla na odchodu. Podala mi ruku a chladně se uklonila směrem k Liz. Ta pořád ještě seděla se zkrříženými nohama na podlaze před pohovkou, a když Ethel odešla, pravila: „Přinesu si sem svoji sadu nářadí a opravím ti ji – nebude to vůbec těžké, stačí vše slepit a nechat čtyřicet hodin ve svěrce. Lepidlo, svěrku a knížku s návodem mám. Tu sadu nářadí mi dal přítel, můj opravdový přítel. Chodí za mnou vždycky v neděli a platí mi nájem. Tedy většinou. Jestli ti připadá divné, že mi dal takovouhle sadu, tak bys měla vědět, že mě to taky udivilo – jenže on mi jinak nic nedává, takže jsem vděčná za každou maličkost.“ Otevřela jsem pusku, ale přerušila mě dřív, než jsem stačila promluvit. „A jestli ti připadá divné, že mám opravdového přítele, a přitom chodím s muži, kteří mě osloví v baru – no, taková je realita. Sama z toho nejsem moc moudrá. Ale dělám to a nebudu ti nalhávat, že jenom pro přivýdělek.“

„A proč tedy?“

„Nejspíš se mi líbí, jak mě zvou na rande,“ odpověděla. „Někdy jsou tak dychtiví... Zbavují mě tím prokletím šedých vlasů. Víš, co tím myslím, Joanie? V určitém věku žena potřebuje vzpruhu pro sebevědomí.“

Položila jsem podnos s kávou. „Potřebuje ji v každém věku, Liz.“

„Asi ano.“

Nalila si šálek kávy a já byla ráda, protože by mě vážně mrzelo, kdybych mléko otevřela zbytečně.

„Vysvětli mi jednu věc, Joanie.“

„Pokud to dokážu...“

„Jde o tvoji švagrovou.“

„Není moc přátelská, Liz. Viní mě z toho, co se stalo jejímu bratrovi – mému manželovi Ronovi. A jde taky o mého syna. Teď se o něj stará a dost mi tím pomáhá, jenže ze všeho nejraději by si ho nechala napořád.“

Liz kývla, jako bych právě potvrdila její domněnku. „Myslela, že ji nevidím, ale já koutkem oka postřehla, co udělala. Vzala ty špinavé věci, které jsi chtěla vyprat, zvedla si je k obličejí, zabořila do nich nos a přičichla k nim, Joan, přísahám, že přesně tohle udělala – nemohla jsem se splést. Čichala k oblečení tvého chlapečka – ne k čistému, ale ke špinavému.“

„Vůbec se nedivím.“

„Proč to udělala?“

„Je na něm závislá, Liz. Vždycky byla, ale od Ronovy smrti se na něj upnula ještě víc. Říkám ti, že se mi ho snaží sebrat.“ Vysvětlila jsem jí, že Ethel prodělala operaci, nejspíš hysterektomií, a Liz chvíli jen seděla a přemýšlela. Nato se zeptala: „A podvolíš se, Joan? Chceš se kluka vzdát?“

„Rozhodně nechci.“

„V tom případě musíš začít jednat.“

„Vím, že musím, jenže v téhle chvíli jsem bezmocná. Nemůžu se k ní nastěhovat a zastavit ji.“

„Proč jsi vůbec dovolila, aby si ho odvedla?“

„Přinutila mě,“ přiznala jsem. „Dala mi jasně najevo, že se jí buď podřídím, anebo zavolá na sociálku, nahlásí jim, jak žijeme, a zařídí, aby mi kluka navždycky odebrali. Vůbec nebrala ohled na to, že jsme takhle dopadli kvůli Ronovi! Prý jim ukáže, že nemáme plyn, elektřinu, úspory v bance, že já nemám žádný příjem a žádnou vidinu zaměstnání...“

„Alespoň v tom se zmýlila.“

„Jasně,“ kývla jsem. „Jenže když teď pracuju, nemohla bych si Tada vzít zpátky, i kdyby mi ho Ethel chtěla dát. Budu pracovat osm nebo devět hodin denně šest dní v týdnu a Tad je ještě maličký. Potřebuje péči a pozornost, a když nejsem doma... prostě ho s ní musím nechat, ať se mi to líbí, nebo ne.“

„Dostala tě, Joanie.“ „Jako bych to nevěděla.“

Když jsem dopíjela první šálek kávy, Liz si nalila druhý. Umyla jsem nádobí a pak Liz vstala a prohlásila, že už bychom měly vyrazit, „abys byla ve čtyři na place. Jake je posedlý přípravou.“

„Jasně, ale ještě musím udělat jednu věc.“

Potřebovala jsem si v telefonním seznamu vyhledat Earla K. Whitea III. Udělala jsem to a našla ho, nebo spíš jeho rezidenci, na jedné z ulic College Heights Estates, což je honosná část města College Park. Nikde ale nebylo telefonní číslo. Podívala jsem se do oblastního telefonního seznamu a jasně že tam byl a za jeho jménem se tučnými písmeny skvělo „Investiční bankéř“. Nevěděla jsem, co to znamená, ale mrkla jsem se do zlatých stránek a věřte nevěřte, nalistovala velký inzerát, který vypadal asi takhle:

Earl K. White III

Investiční bankovníctví

Nástupce Earla K. Whitea Juniora a Earla K. Whitea

Tři generace finančníků

Tradice od roku 1913

Člen newyorské burzy

Všechno se tím vysvětlovalo. Alespoň jsem už věděla, kdo je Earl K. White III. Zamířila jsem za Liz a prohodila: „Fajn, jdeme, ať Jake nečeká.“

Kapitola 7.

Pan White dorazil přesně v pět a paní Rossiová – nebo Bianca, jak jsem ji teď měla oslovovat – ho zavedla rovnou do mého rajonu a dala mu stejný stůl jako předchozí den. Objednal si zase tonik, a když jsem se vrátila k baru, Jake už měl samozřejmě lahev otevřenou. Donesla jsem ji ke stolu, nalila tonik, vyhodila lahev a zaujala svou obvyklou pozici poblíž pánských záchodků. Všechno se to odehrálo během několika vteřin. On mě však gestem přivolal a vyčetl mi: „Měla byste se víc snažit a být společenštější, Joan.“

„Přicházím jen na zavolání,“ vysvětlila jsem mu.

Zasmáli jsme se, protože jsme oba věděli, že si spolu pohráváme. „Myslel jsem na vás celou noc,“ poznamenal.

„A já možná myslela na vás.“ „Jak dlouho jste vdova, Joan?“

„Čtyři dny.“

„Čtyři... cože?“

„Čtyři dny. Od sobotní noci. Nebo spíš od nedělního rána.“

Zíral na mě, až mě napadlo, že bych mu možná měla prozradit víc; alespoň tolik, abych nepůsobila tak záhadně, což jsem neměla zapotřebí. Pokračovala jsem: „Jsem ta Joan Medfordová, o které jste nejspíš četl v novinách, že vyhodila manžela z domu a druhý den se dozvěděla, že naboural v půjčeném autě do zdi tunelu – nebo přesněji řečeno do vjezdu do tunelu.“

„Proč – ano, četl jsem ten příběh. Upřímnou soustrast.“
Pak si vzpomněl: „Také tam psali, že případ vyšetřovala policie – není dobré mít s nimi co do činění.“

„To mi povídejte, pane White.“

Když už jsem mu prozradila tolik, pokračovala jsem: „Než jsem ho vyhodila, pohádali jsme se, ale vůbec jsem nevěděla, že má venku to auto, ve kterém odjel. Na víkend mu ho půjčil kamarád. Měl na sobě pyžamo a neměl s sebou řidičák ani nic, podle čeho by ho identifikovali. Takže policie podle registrační značky našla Lelanda Brookse, majitele auta. Než Lelanda konečně objevili v Annapolis, kde trávil víkend, a než dorazil do pohřebního ústavu a identifikoval Rona, byla už neděle odpoledne. Pak zajeli pro mě a dvě hodiny mě dusili a vyptávali se na spoustu věcí. *Věděla jste o tom autě? Proč jste muže nechala odjet? Copak jste nevěděla, že pil?*“ Zavrtěla jsem hlavou. „Jasně že věděla. Oznámil mi to pořádně nahlas, jen co vešel do dveří, a nepřestal hulákat, dokud jsem mu nepodala pivo. Do té chvíle stačil vzbudit našeho syna a rozplakat ho. Pak ho chtěl seřezat páskem – ne jenom kvůli tomu pláči, ale proto, že kluk před týdnem rozbil zavařovací sklenici, což ale udělal nešťastnou náhodou a stejně to nebyla žádná zvláštní zavařovačka, sloužila nám jen na ukládání drobných, když jsme ještě měli dost peněz na to, abychom si dávali něco stranou.“

„A tohle všechno jste pověděla policii?“

„Všechno, třikrát nebo čtyřikrát. Mluvil se mnou mladý svobodník a seržant. Poznala jsem, že nejsou zlí, prostě jen mají mizernou práci a musejí ji dělat.“

„Soucítím s vámi, Joan. Nic horšího si nedokážu představit.“

„Já ano – a vy byste taky dokázal, kdybyste někdy hladověl a musel za jeden dolar nakrmit tři lidi. Ze všeho nejhorší bylo, že jsem manžela ani nemohla pohrbit a musela jsem požádat o pomoc jeho příbuzné. A ke všemu jsem nevěděla, co si počít se svým chlapečkem. Vzala si ho k sobě švagrová,

a já si musela najít práci, abych vůbec měla šanci získat ho jednou zpět. Je jen náhoda, že jsem se objevila tady – policajti mi navrhli, abych sem zašla, a já jsem jim upřímně vděčná. Možná vám moje práce připadá zvláštní, ale pro mě je darem z nebes. Ani mi nevadí to oblečení.“

„Nemělo by. Moc vám sluší.“

„Alespoň že mi sedí.“

„Velmi dobře.“

Znovu jsme se oba zasmáli, ale pak pan White zavrtěl hlavou a zvázněl. „Ztratit někoho blízkého je hrozné,“ řekl hlubokým, nepřítomným hlasem, jako by myslel ještě na něco jiného. „Samo o sobě to není tak strašné – na všechno padne černý stín, ale ten časem ustoupí a zůstane jenom vzpomínka. Smrt blízkého člověka má však ještě další, dost ošklivé vedlejší účinky. Joan, moje žena zemřela před pěti, teď už skoro šesti lety a já se z toho dodnes úplně nevzpamatoval. Ze všeho nejhorší není její ztráta jako taková, ale efekt, který měla na její děti, moje nevlastní děti. Proměnili se z milujícího syna a dcer v tři supy. Zajímají je jenom peníze, peníze, peníze. Od rána do večera nemají se svými právníky na práci nic jiného, než přemýšlet, jak by mě oškubali. Joan, moje žena zanechala poslední vůli, ve které odkázala čtvrtinu majetku mně a čtvrtinu každému z nich, ale vlastnili jsme se ženou všechno dohromady, a když to rozdělím, zlikviduju tím svoji firmu, budu muset prodat nemovitosti a akcie – trvalo by rok, než bychom všechno rozdělili a já bych měl život vzhůru nohama a musel bych začít budovat firmu od nuly – ne, tohle prostě neudělám. Takže se nemůžou dočkat, až umřu.“ Po chvíli temným a velmi tajemným tónem dodal: „Joan, některé věci o mně nevíte a nejspíš je nikdy nezjistíte. Ale domnívám se, že právě dotírání těch tří mi způsobilo zdravotní potíže, kterých se po zbytek života nezbavím.“

Když takhle mluvil o svých nevlastních dětech, uváděl mě do rozpaků. Abych změnila téma, vyhrkla jsem: „Vím, o čem mluvíte. Manželova smrt, hodiny na policii a dokonce ani

škemrání o peníze na pohřeb nebylo nic proti tomu, co přišlo potom.“ Vyprávěla jsem mu, jak se mi Ethel snaží sebrat Tada, a skončila jsem popisem jejího odpoledního výstupu. „Vlastně ji chápu,“ dodala jsem. „Moje dítě je zlatíčko, jsou jedné krve a připomíná jí bratra. Ale stejně je mi špatně z představy, že mi ho chce vzít – a pořád nevím, jak se mám bránit. Musím jí ho zatím nechat, protože bez peněz se o něj nemůžu starat, sama bych to nezvládla. Nemám úspory, na které bych se mohla spolehnout, a splácím vysokou hypotéku. Takhle mě tu můj milující manžel nechal. *Ale* – člověk by měl být vděčný za maličkosti. Zatím mám alespoň práci a věřte nebo ne, vyplácí se mi. Ne všichni jsou ke mně tak štedří jako vy – chci říct, jako jste byl včera –, ale nevedu si zle. Když tuhle práci porovnám s jinými, dopadla jsem mnohem líp, než jsem předpokládala – i přesto, že musím nosit tohle oblečení.“

Možná jsem řekla ještě víc, obzvlášť o Ethel. Celou dobu jsem toho ale litovala a mrzelo mě, že mi pan White vyprávěl o svých nevlastních dětech a o tom, co jsou za neřády. Jedna z prvních věcí, které jsem se doma naučila, byla: Nikdy neper špinavé prádlo na veřejnosti nebo před kýmkoli, kdo není tvůj příbuzný. Kéž bych mohla tvrdit, že jsem se takhle rozpovídala, protože jsem byla zoufalá a rozčilená z Ethelina chování, jenže to by byla lež. Svěřila jsem se mu, protože jsem z jeho reakcí poznala, že přesně o tenhle typ rozhovoru stojí. Od začátku mi na něm něco vadilo. Jenže současně mi došlo – musela bych být úplně tupá, abych to nevyčila –, že se do mě zamiloval – že mu jde o víc než o povídání a že v sázce je příliš mnoho. Když má člověk šanci na tak vysokou výhru, nad spoustou věcí přivře oči – anebo alespoň ženy to dělávají. Mluvila bych s ním o čemkoli, jen abych ho získala. Když znovu zaplatil dvacetidolarovkou a nechal mi drobné, řekla jsem: „Nemusíte to dělat. Poradím si, pane White. A ráda bych vás považovala za svého přítele...“

„Jsem váš přítel, Joan. Doufám.“

„Ale přátelé si navzájem nedávají spropitné.“

„Pokud jsou opravdoví přátelé a jeden z nich má víc než druhý, měl by se snažit nastolit rovnováhu – alespoň trochu. Ale žádný strach, jestli vám připadá, že se snažím málo, dá se to napravit.“

Oba jsme se zasmáli a já si peníze vzala.

Tohle se stalo ve středu a pan White přišel ve čtvrtek, v pátek i sobotu a pokaždé mi nechal devatenáct dolarů patnáct centů. Ve čtvrtek jsem tedy mohla odnést do banky další peníze a odeslat dva šeky, tentokrát dodavateli plynu a elektřiny. A ve stejný den přišla Liz se svou sadou náradí, přilepila nohu pohovky a upevnila ji svěrkou, aby pevně držela na místě, než lepidlo uschne. V pátek se vrátila a svěrku sundala. V sobotu mi zapnuli plyn a elektřinu. Ještě v úterý jsem byla chudinka bez práce a bez představy, kde bych mohla nějakou najít, a v sobotu jsem najednou měla nejen práci, ale i peníze v bance, slušný obývací plyn, světlo a telefon. Už jsem nebyla obět, ale měla jsem život pevně v rukou. Zajela jsem taxíkem do Woodies, velkého obchodáku na náměstí Prince George a koupila Tadovi modrou tříkolku; dražší, než jsem si mohla dovolit, ale chtěla jsem pro něj nejlepší, jakou v obchodě měli. V neděli jsem si vzala taxíka k Ethel a vešla se širokým úsměvem.

Ethel se ke mně moc přátelsky nechovala. Protestovala proti tříkolce – zjevně si nepřála, aby Tadovi, dokud žije pod její střechou, kupoval hračky někdo jiný než ona. Opravdu nesnesitelná začala být ve chvíli, kdy jsem vytáhla šekovou knížku, abych jí uhradila výdaje, které měla s Tadem za uplynulý týden, a zaplatila ještě na týden dopředu. Přidala jsem peníze na nové balení pilulek proti bolesti. Nejdřív šek nechtěla přijmout, ale pak se do debaty vložil její manžel Jack Lucas a zajímal se: „Odkdy jsme tak bohatí, že nepotřebujeme padesát babek? Vezmi si ty peníze, poděkuj jí, Ethel, a přestaň se chovat jako blázen.“

Takže si šek vzala.

Lucasovi žili asi dvanáct kilometrů ode mě v Silver Spring v domě se svažitou zahradou, a když jsem k nim dorazila, Tad

byl venku a hrál si se dvěma dalšími dětmi v červeně pruho-
vaném nafukovacím bazénku, do kterého mu napustili vodu
zahradní hadicí. Tříkolka děti samozřejmě nadchla, takže
se shlukly před domem a na střídačku se projížděly. S Ethel
a Jackem jsme šli na zahradu a uvelebili se na rozkládacích
lehátkách. Ethel se neúspěšně snažila chovat přívětivě – a já
se také snažila, úspěšně. Milovala jsem celý svět, dokonce i ji.
Najednou se z ulice ozval křik a já oběhla dům, abych se po-
dívala, co se děje. Holčička, která byla o něco starší než kluci,
odjela na tříkolce pryč, už zahýbala za roh a chlapečci na ni ze
všech sil křičeli. Ethel přiběhla za mnou a označila holčičku za
potvoru, která pořád ostatním bere věci. Já si však klekla, vzala
jsem dívčenko do náručí a zeptala se jí, jestli by nechtěla brus-
le. Rozzářila se a já slíbila, že jí jedny pošlu. Chlapečkovi jsem
slíbila míč a rukavici a Tadovi kovbojský klobouk. Všichni
byli nadšení a já si připadala jako víla dobrodějka.

Když jsme se znovu usadili na zahradě, užívala jsem si po-
cit štěstí a spokojenosti. Netrval však dlouho. Ethel se ledovým
hlasem zeptala: „Odkud máš ty peníze, které tak štědrě rozdá-
váš všem dětem v dohledu? Vydělala sis je v koktejlovém baru?“

„Přesně tak.“

„Netušila jsem, že servírky dostávají tak štědré spropit-
né jen za roznášení drinků. Anebo bokem děláš ještě něco
jiného?“

„Nevím, co tím myslíš.“

„Určitě víš.“

„Hosté jsou ke mně štědrí a já se chci o peníze podělit.
Nebudu se za to nikomu omlouvat.“

„Neměla by ses omlouvat za štědrost, ale za to, cos musela
dělat, aby sis mohla dovolit být štedrá.“

Její manžel se tvářil jako zvíře chycené do pasti. Nejspíš
si přál, aby mohl být někde jinde a nemusel se dívat, jak se do
mě jeho žena naváží.

Najednou se vrátil Tad a vyškrábal se Ethel na klín. „Co-
pak je, zlatíčko?“

Přitáhl si její hlavu blíž a něco jí pošeptal.

Poplácala ho, vzala ho do náručí a odnesla do domu.

„Měla bys jít, měla bys jít,“ zadrmlil Jack.

Odvezl mě domů, choval se moc mile a já mu za to byla vděčná. Měla jsem však zkažený den. Ne proto, co mi Ethel řekla – slyšela jsem od ní už spoustu jedovatostí a dokázala se přes ně přenést. Mrzelo mě, že když můj syn potřeboval na záchod, šel za svojí tetou a ne za mnou, za mámou.

Kapitola 8.

Těžko říct, jestli mě poháněla potřeba něco s tím udělat. Každopádně když příště pan White přišel do baru, neztrácela jsem čas a hned jsem se k němu chovala přívětivě. Nabídla jsem mu nápojový lístek jako vždycky, ale dodala jsem: „Ale možná ho ani nepotřebujete, jestli si zase dáte totéž co obvykle.“

„Prosím. To je od vás moc milé, Joan, že si pamatujete, co si vždycky objednávám.“

„Nemohla bych tak rychle zapomenout, pane White.“

Jake už měl otevřený tonik a právě dával do sklenice led. Nalila jsem panu Whiteovi tonik a odnesla lahev zpátky k baru. Houkala jsem se při chůzi v bocích o trochu víc než jindy? Nejspíš ano. Pamatuju si, že než jsem se s podnosem v ruce otočila, rozepnula jsem si na blůze ještě jeden knoflíček.

„Joan, na něco bych se vás chtěl zeptat.“

Přistoupila jsem k jeho stolu a vyměnila misku, zpola naplněnou brambůrky, za plnou. Totéž jsem udělala u všech stolů v baru. Tady jsem se ale nejspíš naklonila o trochu víc, než bylo nezbytně nutné. „Na co, pane White?“

„Říkejte mi Earle.“

„Připadá mi to příliš familiérní.“

„Prosím.“

„Tak tedy Earle.“

„Já...“

„O co jde? Na co se mě chcete zeptat?“

„Obvykle nemám problém s vyjadřováním, Joan, ale teď mě něco rozptýlilo.“

Usmála jsem se, sklopila oči a tiše se zeptala: „Doufám, že příjemně.“

„Velmi příjemně.“

„Ale stejně – nechci, aby nám cokoli bránilo v povídání, pane – Earle.“ Zapnula jsem si nejnižší rozepnutý knoflíček na blůze. „Je to lepší?“

„Z jistého úhlu pohledu ano.“

Stoupla jsem si za jeho záda: „A teď je to ještě lepší?“

„Z téhož úhlu pohledu ano.“

V baru ještě nebyli jiní hosté a Jake odešel pro něco do skladu. Na chvíli jsme osaměli. Přemýšlela jsem o tom, z čeho mě obvinila Ethel, o co mě požádala Liz a jak nepřitažlivý mi ten muž připadá – byl vysoký a nemotorný, bledý a už ne nejmladší. Vzpomněla jsem si ale také na Tada, který spí u Ethel, a když se v noci rozpláče, místo mě ho konejší ona, a když se ráno probudí, ze všeho nejdřív vidí její tvář. Věděla jsem, že bych udělala cokoli, abych ho získala zpátky.

Ze zadu jsem se panu Whiteovi naklonila přes rameno a začala utěrkou leštit jedno místo na stole, jako kdybych otírala vylité pití. Přes tenkou látku jeho košile a ještě tenčí látku mojí blůzy mu na rameno ztěžka a hřejivě dolehla moje řadra.

Začal jinak dýchat; rychleji a přerývaně.

„Chtěl jste mi něco říct, Earle?“

Polkl. „Vzrušila jste mě natolik, že jsem ztratil řeč.“

Napřímila jsem se a obešla stůl, abych panu Whiteovi viděla do tváře.

Byl rudý, jako by právě absolvoval něco hodně namáhavého. Napil se toniku. Trvalo asi minutu, než se mu do obličeje vrátila obvyklá barva – přesněji řečeno obvyklá bledost – a ustálil se mu dech. „Líbíte se mi, Joan. Doufám, že to víte. Možná se mi líbíte až moc. Nedělá mi dobře, když se takhle vzruším.“

„Proč?“

„Řekněme, že mi to doktoři zakázali. Spokojíte se s takovým vysvětlením?“

„Nevím, jestli se spokojím s tím, že se od vás mám držet metr daleko.“

„Musíte, Joan.“

„Uvidíme,“ odpověděla jsem. A pak: „Na co jste se mě chtěl zeptat?“

Znovu polkl. „Jde o vašeho manžela, který minulý týden zemřel – jak dlouho jste byli svoji?“

„Čtyři roky,“ odpověděla jsem. „Necelé.“

„A vašemu synovi jsou tři?“

„Přesně tak. Tři a něco.“

„A kolik je vám?“

„Jednadvacet.“

„Chápu.“

„Co chápete?“

„Jen jsem chtěl lépe porozumět vaší situaci, Joan.“

„A teď jí rozumíte?“

„Takže vám bylo sedmnáct, když...?“

„Sedmnáct a kousek,“ odpověděla jsem.

„Můžu se zeptat, proč jste se za něj provdala?“

„Určitě tušíte proč.“

Po krátké odmlce prohodil: „Není to dobrý důvod, Joan.“

„Jak už jsem zjistila.“

„Vy o tom nechcete mluvit?“

„A vy?“

„Rád bych se dozvěděl, co se stalo. Třeba bych vám pak mohl pomoci.“

„Žila jsem ve Washingtonu a čekala, až dostanu práci. Ron bydlel ve stejném nájemném domě. Měl v bytě gramofon, a když jsme se nudili, chodili jsme k němu poslouchat desky. Brzy jsme si pochopitelně našli i jinou zábavu – a pak jsem se musela vdávat. To je všechno. Asi byste měl vědět, že jsem tenkrát byla šťastná. Jenže Ron ze svatby šťastný nebyl. Ne-

náviděl manželství, nenáviděl mě a nenáviděl i našeho syna. Jeho příbuzní mě taky nenáviděli, ale Tada měli rádi, obzvláště Ronova sestra. Má ho teď u sebe a já mám tuhle práci.“

„A nenávidíte ji?“

„Jestli ji nenávidím? Ještě nedávno jsem byla na dně. Děkuju bohu, že tu práci mám.“

„Alespoň jsme se díky ní seznámili. Mám se každý večer na co těšit, což se mi už dlouho nestalo – rozhodně ne od smrti mé ženy.“

Následovala pauza. Stála jsem vedle něj a držela v jedné ruce podnos s poloprázdnou miskou brambůrků. Mlčeli jsme.

„Vážně jste v tak bezvýchodné situaci?“ zeptal se. „Myslím se svým synem a švagrovou.“

„Ano,“ odpověděla jsem jednoduše. Nechtěla jsem ale ukončit rozhovor tak zahořkle, a tak jsem se usmála a dodala: „Ale mám naději. Každý večer jsem o krůček blíž k cíli.“

„Ale jenom o maličký krůček, Joan. Mohl bych pro vás udělat víc.“

„Jsme na tom stejně, protože já bych pro vás také ráda udělala víc.“

Přes tvář mu přelétl bolestný výraz. Nemohla jsem se ho zeptat, co se stalo, protože se objevila Bianca s dalším mužem v patách. I když na sobě neměl uniformu, hned jsem ho poznala.

Bianca ho posadila ke stolu v mém rajonu; k tomu malému na vzdáleném konci místnosti.

„Paní Medfordová.“

„Seržante Youngu – alespoň vám můžu znovu poděkovat, že jste mi navrhl, abych sem zašla a doporučil mě Biance – nebo spíš doporučil Biancu mně.“ Podala jsem mu nápojový lístek, ačkoli mi bylo jasné, že zná *Zahradu* líp než já a nejspíš už ví, na co má chuť.

„Jsem rád, že pro vás měla místo a že jste ho vzala.“ Vrátil mi lístek. „Můžete požádat Jakea, aby mi udělal Smash.“

Jake smíchal whisky s citronovou šťávou a dalšími přísadami, a nalil ji do sklenice s plochým dnem s rozdrčenými lístky máty na dně. Seržant Young se dlouze napil, odložil sklenici a od hlavy k patě si mě prohlédl. Tentokrát jsem nestrnula. Za týden se toho hodně změnilo.

„Paní Medfordová, přišel jsem zčásti proto, abych se podíval, jak se vám daří, zčásti abych si pochutnal na Jakeově specialitě – ale taky proto, že byste něco měla vědět. Jde o váš případ, o smrt vašeho manžela.“

„Myslela jsem, že už je to za námi,“ vydechla jsem.

„Mělo by být. Kéž by bylo. A kdyby záleželo jen na mně, opravdu už by to za námi bylo. Jenže Church – vzpomínáte si na svobodníka Churche? – je mladý, dychtivý a paličatý, chce si udělat jméno a z nějakého důvodu se mu nelíbí verdikt o nešťastné náhodě.“

„Proč?“

„Na akademii nás učili, že máme za vším hledat zločin, paní Medfordová. Kdo je ve službě nový, nechce slyšet, že se žádný zločin nestal. Za pár let zmoudří – a je vděčný za každý případ, který se dá bez zbytečného povyku uzavřít. Jenže kolega ještě nepracuje tak dlouho, aby přestal být celý žhavý do řešení vražd.“

„A on si myslí, že Ron byl...“

„Myslí si, že bychom měli dál vyšetřovat. V úterý vám ani nechtěl říkat o tom telefonátu vaší švagrové, ale já pochopil, jak falešná obvinění proti vám ta žena vznáší, a přesvědčil jsem ho, že je správné a fér za vámi zajít.“

„Za to vám děkuju. Ale – co si mám počít s tím ostatním?“

„Nemusíte dělat nic. Jen vezměte na vědomí, že policie ten případ neuzavřela.“

Šokoval mě, i když jsem věděla, že jsem neudělala nic špatného, co by mohlo vyplout na povrch. Jenže občas slyšíte historky o křivě obviněných lidech a nevinných mužích a ženách, poslaných na elektrické křeslo. Zeptala jsem se: „Co se mu nezdá?“

„Nic konkrétního, pokud vím. Jen se mu nelíbí řetězení některých faktů. Váš manžel byl těžký alkoholik – to potvrdily všechny výslechy – a tu noc hodně pil, ale přesto byl natolik při smyslech, že zvládl čtyřicetiminutovou cestu domů po docela klikatých silnicích bez jakékoli nehody. Proč se tedy – poté co jste ho vyhodila – pouhých deset minut od domova vyboural? Pravděpodobně nebyl o nic unavenější a opilejší a na cestě nebyla větší tma.“

„Rozpršelo se,“ odpověděla jsem. „A pohádali jsme se – mohl být rozrušený.“

„Vidíte, přesně tohle jsem mu říkal.“ Seržant Young rozhodl rukama. „Ale – pořád si vede svou. Church žádá, aby se ověřilo, zda auto někdo záměrně nepoškodil, a zeptal se patologa, jestli na těle nebyly známky násilí, které nemohla způsobit nehoda...“

„A?“

„A nic. Při žádném šetření se na nic nepřišlo. On ale ten případ stejně nechce uzavřít.“

„Copak nejste jeho šéf?“

„Jsem jeho parťák, paní Medfordová. To není totéž.“

„Takže: s čím mám počítat?“

„Možná v určité fázi vyšetřování budete nucena jít znovu k výslechu. Možná budete muset podepsat souhlas s exhumací těla vašeho manžela.“

„S exhumací?“

„Omlouvám se, paní Medfordová.“ Skutečně se tvářil provinile.

„Navrhujete hroznou věc,“ obvinila jsem ho. „Ale jestli to musí být – dobře. Nemám co skrývat. Jestli chce exhumaci, může mě o souhlas požádat.“ Snažila jsem se chovat sebejistě, ale chvějící se hlas mě usvědčil ze lži.

Seržant Young se ke mně přes stůl naklonil a ztišil hlas. „Přál bych si, abyste toho všeho mohla být ušetřena, paní Medfordová. Vážně. Prošla jste si peklem a nezasloužíte si další utrpení. Váš manžel pil, sjel ze silnice a byl v tu chvíli v autě sám. I kdybyste do toho byla nějak zapletená...“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.